

Norske

Freedom Drive 2009

Peter Kichashki:

Dette er en litt merkelig ting å si, men jeg er ganske sikker på at noen av oss i den bulgarske gruppen kommer til å skrive en bok om reisen vår til Strasbourg. Vi hadde flere problemer: Det startet med glemte pass. Vi punkterte først en gang og så gang til. Så kom vi til et hotell som skulle være handikapvennlig, men som var helt utilgjengelig og slik fortsatte det. Det var så mange problemer: hver dag var det et eller annet. Men det er ikke det viktigste. Det viktigste er at vi overlevde, at vi er her, og at vi er klare for å ta den reisen flere ganger og gjennomføre den, selv om det er vanskelig. Vi er klare for å gjøre det igjen og igjen, fordi det er verdt det. Det spiller ingen rolle hva som skjer eller hvor vanskelig det er, for det er verdt det. Det er noe som alle som er opptatt av funksjonshemmedes rettigheter burde gjøre minst en gang i livet.

Strasbourg, Frankrike 2009.

(Jenter på trikken):

Strasbourg: Strasbourg!

European Network on Independent Living.
Freedom Drivers til EU-parlamentet.

Freedom Drivers underveis:

Vi krever like rettigheter!

500 funksjonshemmede mennesker fra 22 land.

Martin Naughton:

Det Freedom Drivers krever er, i et nøtteskall, mulighet og støtte til å leve som alle andre.

Bente Skansgård:

Vi er alle produkter av den kulturen vi kommer fra, men vi tror på den samme filosofien, og vi er en

del av grasrotbevegelsen Independent Living som kommer fra Amerika. Den ble startet der på 50- og 60-tallet, inspirert av blant annet Martin Luther King.

Bente Skansgård:

Vi krever like rettigheter er et bra slagord, for dersom vi hadde hatt vår rettmessige plass i samfunnet, ville det vært funksjonshemmede, hvordan sier man det, i alle deler av samfunnet.

Johan Ten Geuzendam:

Personer med funksjonshemninger har de samme rettighetene som ikke-funksjonshemmede personer, og de burde ha tilgang til dem i praksis.

Horst Frehe:

De urimelige kravene om å flytte på pleiehjem eller institusjon langt fra alt sosialt liv og med timeplaner og personlige rutiner, uten valg av hvem som skal være din personlige assistent og med fullstendig mangel på privatliv på dobbelt- eller flermannsrom, er ikke i overensstemmelse med loven.

Johan Ten Geuzendam:

Men det å ha en lov er ofte ikke tilstrekkelig, man må også forklare hvordan det skal gjøres i praksis.

Adolf Ratzka:

Jeg tror den eneste måten vi kan lykkes på er å vise andre, både andre funksjonshemmede og offentligheten, hvordan vi lever, og at vi er vanlige mennesker. Vi er helt vanlige mennesker. Vil ønsker de samme tingene som alle andre. Vi ønsker å bli sett for den vi er, vi ønsker å bli respektert for hva vi gjør og trenger. Og vi ønsker å bli elsket som alle andre. Så hvis dette budskapet kommer fram, vil kanskje folk, oss selv inkludert, forstå hva vi fortjener. Vi har rett til å leve akkurat som alle andre i samfunnet vårt. Vi er en berikelse for familiene våre, for naboene våre og for samfunnet for øvrig.

Caitriona Kenny:

Vi krever like rettigheter!

Horst Frehe:

For første gang hindrer ikke menneskerettighetskonvensjonen bare alvorlige angrep på en persons verdighet og integritet. Den hindrer diskriminering og beskytter mot fattigdom, men den skal også sikre full rett til inkluderende deltakelse, tilrettelagt miljø og omfattende valg samt tilrettelegging av trygdeytelser som muliggjør et selvbestemt liv med like muligheter for alle i samfunnet.

Vi må handle nå. Stopp forskjellsbehandling. Stopp segregering.

Johan Ten Geuzendam:

I mange EU-land utgjør institusjoner fortsatt mer enn halvparten av offentlige utgifter til pleie og omsorg.

Det finnes over to millioner mennesker på institusjon i Europa.

Johan Ten Geuzendam:

11 av 27 medlemslandene har fullført ratifiseringsprosessen, men jeg kan informere om at alle har undertegnet konvensjonen. Og vi er overbevist om at alle vil ratifisere den.

Adolf Ratzka:

Så det vi trenger er en lovgivning som sier at du har krav på et beløp som dekker dine faktiske behov, uavhengig av budsjettsituasjonen.

Johan Ten Geuzendam:

Det holder ikke å gjenta det samme gang på gang: hvor viktig det er at FN-konvensjonen blir implementert (osv.). Man må finne en måte å gjøre dette på i praksis.

Rachela Sindicic

(på kroatisk) Vi krever like rettigheter!

Menneskerettigheter for alle.

Tabitha Collingbourne

Retten til full og fullverdig deltakelse og inkludering i samfunnet, respekt for mangfoldet av mennesker med funksjonshemninger og aksept for at de er likeverdige mennesker.

David Walsh:

Vi krever like rettigheter!

Adolf Ratzka:

Funksjonshemmede mennesker har ikke fått sin rettmessige del. De har ikke kunnet leve som alle andre. På tross av den mest velmenende politikk, har vi i praksis ikke kunnet leve et fullverdig liv, fordi andre mennesker alltid har bestemt hva som er best for oss. Independent Living-bevegelsen ønsker å endre dette. Den gir enkeltmennesket makt; den oppmunter alle til å ta egne avgjørelser, bestemme over sine egne liv og selv bestemme hva de vil gjøre med livene sine. Vi vet best. Vi bet best hvilke behov vi har. Så vi sier til politikerne: "Flytt dere, la oss bestemme selv." Det er det Independent Living handler om.

Nicolo Della-Pupa:

Vi ønsker å fremme hele rådet i Freedom Drive, og vi ønsker at Romania skal bli en del av den store familien i det europeiske handikapforbundet.

Rachela Sindicic

Situasjonen er, som dere vet, ikke særlig lys. Men vi gjør vårt beste. Vi har en del problemer med personlige assistenter, fordi vi kun får ha dem 20 timer i uken, fra mandag til fredag, noe som utgjør omtrent fire timer hver dag.

Elena Pecaric:

Personlige assistenter gir meg den kraften jeg trenger i hverdagen. Jeg kan være uavhengig. Jeg kan være den jeg er. Jeg kan leve normalt.

Mobil personlig assistanse for alle.

Freedom Drivers underveis:

Hva ønsker vi? Personlige assistenter!

Hva ønsker vi? Personlige assistenter!

Hva ønsker vi? Personlige assistenter!

Stephanie Steiglechner:

(Foreløpig oversettelse fra tysk)

... å kjempe for rettighetene til funksjonshemmede personer, slik at alle i Europa får en viss livskvalitet.

Robert Droy:

Independent Living er en grunnleggende menneskerett. Funksjonshemmede mennesker burde kunne ta valg og kontroll over alle områder i livene sine og selv kunne velge hvor de vil bo. Det finnes svært mange mennesker som bor på institusjoner hvor de ikke har den friheten som ikke-funksjonshemmede mennesker tar for gitt. Ved at funksjonshemmede mennesker har sin egen personlige assistent, og får mulighet til å ta valg og kontroll over hvem de ansetter, vil de kunne føle seg likestilt med ethvert annet medlem av samfunnet.

Freedom Drivers underveis:

Artikkel 19: ratifiser den nå!

Lyudmila Borisova:

(Foreløpig oversettelse fra bulgarsk)

Independent Living-bevegelsen kan bidra til å endre samfunnet og gjøre det til et bedre sted for alle.

Panagiototis Tsinganos:

Frihet er ikke et alternativ: det er en selvfølge for meg. Jeg lever alene. Jeg lever uavhengig. Men det er så vanskelig å betale for dette. Jeg jobber kun for å kunne betale assistenten min, og det er en skam.

Freedom Drivers underveis:

Hva ønsker vi?

Menneskerettigheter.

Når vil vi ha dem?

Nå!

Tyskland

Bulgaria

England

Norge

Irland

Italia

Spania

Portugal

Hellas...

Freedom Drivers underveis:

Slovenia

Latvia

Gordana Rakjov:

Jeg er fra Beograd i Serbia, og vi kjemper for personlig assistanse og likeverd: vi vil leve et normalt liv, ha en jobb, ta en utdannelse, ha familie. Akkurat som alle andre.

Gjør artikkel 19 i FN-konvensjonen til realitet.

Lyudmila Borisova:

(Foreløpig oversettelse fra bulgarsk)

Det var vanskelig. Det var hardt. Vi hadde mange utfordringer, men jeg ser Freedom Drive som en viktig mulighet til frihet. Og på veien til frihet vil vi møte mange utfordringer, men vi skal overvinne dem.

Hubert Bernard:

(Foreløpig oversettelse fra tysk)

(på tysk) Til våre tyske deltakere. Vi må sette bort alle skilt og plakater. Dere kan sette dem her ved denne veggen. Da får vi lov til å komme inn.

Tusen takk.

(på engelsk) Til alle andre: Vær så snill å sette bort alle plakater. Sett dem her ved veggen. Det er en forutsetning for å komme inn. Jeg tror at alle ønsker å få komme inn. Tusen takk.

Elena Pecaric:

Jeg skulle gjerne overskredet barrikadene, ikke ventet til de åpnet porten, og i tillegg uten å kunne vise budskapet vi hadde på ryggen, fordi vi måtte legge det bort. Jeg synes det var synd, for det var et viktig budskap.

Martin Naughton:

Vi må. Det er vanlig at vi må avslutte protesten her ved portene. Det må alle. Det gjelder ikke bare for oss.

Paul Darke (utenfor skjermen):

Synes dere det er riktig at vi må legge vekk bannerne våre for å komme inn?

Gordana Rakjov:

Nei, det synes jeg ikke; det er ganske rart, fordi vår filosofi og våre krav vises på dem.

Adolf Ratzka:

Alle borgere i EU, det spiller ingen rolle hvor vi kommer fra, uansett om det er Hellas, Tyskland, Sverige eller Italia, skal kunne forvente samme beskyttelse av sine menneskerettigheter rett og slett fordi vi er borgere i disse landene. På samme måte burde vi ha samme rett til beskyttelse av våre menneskerettigheter uavhengig av hvordan vi ser ut, hvordan vi beveger oss, enten vi halter eller bruker rullestol, har problemer med å høre eller ikke kan se. Det burde ikke ha noe å si. Vi burde likevel ha de samme menneskerettighetene, fordi vi er helt vanlige borgere, med de samme ambisjonene og med de samme behovene som alle andre. Vi ønsker å bli respektert, anerkjent og elsket. Vi er helt vanlige mennesker. Tusen takk.

John Evans:

Jeg synes dette er en flott dag for oss alle. Vi har kommet fra hele Europa. Vi er her for å feire 20 år med ENIL, The European Network of Independent Living. Vi vet hva som er rett. Vi vet at personlige assistenter er vår rett. Vi kommer aldri til å gi oss. Vi har kommet til EU-parlamentet for å kjempe for

denne rettigheten og for å sørge for at EU-parlamentarikerne vet at vi er her for å kreve vår rett. Vi har ikke tenkt til å gi oss. Det er fantastisk at vi er så mange mennesker her i dag. Vi kom hit for åtte år siden med 100 mennesker, og i dag er vi nesten 400. Det viser at vi er styrket. Jeg ønsker dere alt godt, men ikke glem å feire denne dagen. Det er din rett å feire denne viktige dagen.

Gordana Rakjov:

(på serbisk) Vi krever like rettigheter!

Kapka Panayotova:

Denne gangen har vi en flott blanding av hva man kaller nye og gamle medlemsland. Jeg ville ikke akseptert å være en del av noe som ikke tilbyr likhet for alle. Så la oss være sammen, nye og gamle medlemsland, og vise at personlige assistenter er for alle i Europa. Er Independent Living for alle? Er det for alle?

Freedom Drivers (utenfor skjermen):

JA!

Kapka Panayotova:

Det er derfor vi er her.

Peter Kichashki:

(på bulgarsk) Vi krever like rettigheter.

Aage Gjesdal:

Jeg heter Aage. Jeg er fra Norge, og vi er her i dag for å bli sett og hørt og vise for oss selv noe vi kan være stolte av. Vi representerer 10 prosent av befolkningen i Europa, og vi vil ha rettighetene våre. Vi krever rett til å bli behandlet likt med vanlige borgere uansett hvilket land vi kommer fra. Vi vil ha like muligheter og samme rettigheter som alle andre. Tusen takk.

Bente Skansgård:

Dette er realiteten: folk må kjempe for å komme ut og ikke bli låst inne på en institusjon.

Gisele Caumont (*oversettelse fra fransk til engelsk snakket av Jean Pierre Ringler*):

Jeg heter Gisele. Jeg er fransk, men jeg har bodd i Sverige i ten år. Jeg vil gjerne snakke litt om situasjonen i Frankrike. I Frankrike har vi mange institusjoner, og den franske regjeringen planlegger å opprette 50 000 nye institusjonsplasser i årene som kommer (*publikum buer*). Dette betyr organisert segregering over hele Frankrike. Tilgangen på personlig assistanse i Frankrike er begrenset til svært få timer, med mindre du tilhører den intellektuelle eliten. Det finnes ikke nok institusjoner i Frankrike for barn, ungdom og voksne. Mange mennesker drar til Belgia hvor det ser ut til å være nok institusjoner til å ta i mot dem. Dette er ikke den type Europa vi ønsker: vi ønsker ikke denne typen Europa. I Frankrike blir funksjonshemmede som oftest vurdert ut i fra et medisinsk perspektiv: vi er alle pasienter. Selv om vi trenger assistanse til å vaske oss eller for å gå på do er vi ikke syke eller pasienter. For å komme ut av denne situasjonen i Frankrike må vi jobbe sammen på et europeisk nivå. Vi ønsker å ha kontroll over våre egne liv, til å leve et liv vi velger selv. Men i Frankrike, jeg gjentar, er segregering fremdeles offentlig organisert. Tusen takk.

Richard Howitt:

Når det gjelder avinstitusjonalisering, må vi fortsette å stille spørsmål og øke folks bevissthet, men det er ikke nok. Når det gjelder det andre punktet ditt, er det viktig at ikke en eneste euro, ingen penger i det hele tatt, fra europeiske fond brukes for å støtte institusjonalisering.

Konsulter organisasjoner som drives og styres av funksjonshemmede med erfaring i Independent Living.

Peter Kichashki:

For meg er denne erfaringen så utrolig at jeg ikke kan uttrykke det med ord. Det er så spennende og givende. Jeg føler at både jeg selv og batteriene på rullestolen fylles med ny energi. Batteriene

kommer til å forbli fulladet de neste to årene eller til neste gang vi møtes. Alle de positive menneskene som er her og ønsker å kjempe for en endring fyller meg med energi. Jeg ser så mange mennesker som er opptatt av de samme tingene som jeg, og dette er så spennende og så fascinerende at jeg ikke kan uttrykke det.

Bente Skansgård:

(på norsk) Vi krever like rettigheter!

Martin Naughton:

Jeg oppfordrer til å spare til 2011. Jeg har allerede begynt. Det er morsomt og utrolig viktig.

Adolf Ratzka:

Dette er morsomt! Jeg har... man føler at man gjør noe meningsfylt her.

Freedom Drivers (synger i bakgrunnen)

Vi går hånd i hånd...

Mairead McGuinness:

Jeg oppfordrer dere alle til å kreve deres rettigheter som borgere. Send epost, skriv, driv lobbyvirksomhet og ring, slik at de som ikke er her fysisk får høre hva dere har å si. Jeg skal gjøre mitt for å spre budskapet. Tusen takk.

European Network of Independent Living

www.enil.eu.

Jerzy Buzek:

Jeg er åpen for alt dere ønsker å ta opp. Vi kan gjøre det på den måten dere ønsker: gjennom mine kollegaer her eller via andre kollegaer. Alle EU-parlamentarikere reiser hjem til sine respektive hjemsteder hver helg. De er nær, fordi de velges i alle europeiske regioner fra Finland til Portugal, fra Irland til Malta. Det noen fra alle regioner i det europeiske parlamentet, og de reiser hjem til sin egen region hver helg. Hver mandag morgen møtes vi i det europeiske parlamentet i Brüssel eller i Strasbourg. Ta kontakt med deres respektive representanter eller

det europeiske parlamentet direkte. Vi venter på forslag. Vi er opptatt av solidaritet, dere med oss, vi med dere. Vi er alle like: borgere av den europeiske unionen.

Marion Stangl:

(på tysk) Vi krever like rettigheter!

Ses i 2011 på neste Freedom Drive.

.....
.....